

Arrest

nr. 126 428 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en samen met X handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X en X, allen van Russische nationaliteit, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 februari 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 mei 2010 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 11 augustus 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 4 juli 2011 dienen verzoekers een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 20 september 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag ongegrond wordt verklaard. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 75 514 van 21 februari 2012 het beroep verwerpt.

Op 27 december 2011 dienen verzoekers opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 9 september 2013 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 18 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag, aan verzoekers ter kennis gebracht op 26 februari 2014. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 126 426 van 27 juni 2014 het beroep verwerpt.

Op 18 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoekster en haar kinderen, aan verzoekster ter kennis gebracht op 24 februari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mevrouw:

Naam + voornaam: K., A.

geboortedatum: (...)1983

geboorteplaats: Ageshti

nationaliteit: Russische Federatie

+ kinderen:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen 1, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene verklaart in haar asielprocedure op 27.12.2010 het grondgebied te hebben betreden. Op 21.11.2011 werd haar asielprocedure afgesloten -procedure zonder voorwerp - door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een derde asielaanvraag werd afgesloten op 28.03.2012 met een bijlage 13quarter.”

Op 18 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeksters echtgenoot. Tegen deze beslissing dient verzoeksters echtgenoot een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder rolnummer 149 621.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op in zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Zoals verweerder in de nota met opmerkingen stelt, is er sprake van een gebonden bevoegdheid wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, zoals *in casu* het geval is. Echter stipt verweerder terecht aan dat als er sprake zou zijn van de schending van een hogere rechtsnorm door aan de betrokkene een bevel te betekenen, de gemachtigde kan beslissen dat aan de betrokkene geen bevel dient te worden gegeven.

In casu voert verzoekende partij de schending van artikel 3 van het EVRM aan, zodat een antwoord op de exceptie van verweerder een onderzoek naar de grond van de zaak vergt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 7, lid 1, 2° en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“Voor zover:

Dat een mandataris van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid aan mijn verzoeker een bevel het grondgebied te verlaten betekend heeft, overeenkomstig art. 7 lid 1 ste, 2° van de wet van 15 december 1980, met als reden dat als vreemdelingen vrijgesteld van de visumplicht en die langer in het Rijk verblijft dan de max. duur van 90 dagen over een periode van 180 dagen, voorzien in artikel 20 van de uitvoeringsovereenkomst van Schengen of die er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden is: betrokken verklaart in haar asielprocedure het grondgebied op 27.12.2010 te hebben betreden. Op 21.11.2011 werd haar asielprocedure door de raad voor Vreemdelingenbetwistingen als zonder voorwerp afgesloten. Een derde asielaanvraag werd op 28.03.2012 met een bijlage 13 quater afgesloten.

Terwijl :

Van de uiteenzetting van de feiten voorvloeit dat in werkelijkheid, dit bevel het grondgebied te verlaten dat genomen werd en aan mijn verzoekers betekend werd, niet geldig gemotiveerd is.

Dat inderdaad, door zo te handelen tegenpartij het beginsel van goed bestuur geschonden heeft;

Dat het haar behoort de werkelijkheid van de situatie van mijn verzoeker in overweging te nemen, voor hen desgevallend een bevel het grond gebied te verlaten te geven, wat niet het geval was.

Dat mijn verzoeker wil laten gelden dat hij op datum van 27.12.2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend hebben op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en dit wegens de gezondheidsproblemen van zijn echtgenote.

Dat deze aanvraag ontvankelijk verklaard werd op datum van 09.09.2013

In overweging dat de FOD Binnenlandse Zaken, Algemene Directie Vreemdelingen Zaken, op datum van 18.02.2014 en beslissing genomen heeft, die verklaart dat deze aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van art. 9ter, ongegrond is;

Dat mijn verzoekster willen laten gelden dat ze een beroep in nietigverklaring tegen deze beslissing ingediend hebben, beroep dat thans hangend is;

Dat het dus tegenpartij behoorde, vooraleer een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, te wachten dat er een beslissing zou tussenkomen wat het ingediende beroep betrof;

In overweging dat de motivatie van dit bevel het grondgebied te verlaten duidelijk gestereotypeerd is;

Dat er geen individualisatie was van de situatie van mijn verzoeker;

Dat in deze context, het redelijk schijnt te beschouwen dat het tegenpartij niet toegelaten is aan mijn verzoekers een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, vooraleer ten minste gestatueerd te hebben over het beroep dat ingediend werd tegen de beslissing van weigering van regularisatie van hun verblijfsituatie op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980;

Dat mijn verzoeker beweert dat door zo te handelen, tegenpartij het beginsel van goed bestuur geschonden heeft, door hun medische situatie van de echtgenote van mijn verzoeker niet in overweging te nemen.

Dat mijn verzoeker ook wenst te laten gelden dat een terugkeer naar het land van herkomst een risico van schending van art. 3 van het EVRM zou kunnen meebrengen.

Dat het op tegenpartij behoorde de werkelijkheid van de situatie van mijn verzoekers in overweging te nemen, op straffe art. 3 van de het EVRM te schenden, dat bepaalt dat "niemand onderworpen mag worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling".

Dat in dit geval, door een bevel het grondgebied te verlaten te betekenen, gezien de bijzondere situatie van mijn verzoekers en zonder de medische situatie in overweging te nemen, heeft tegenpartij de beschikkingen van de middelen geschonden;

Dat de elementen die door mijn verzoekers aangehaald werden ernstig zijn en de vernietiging zullen rechtvaardigen van het bevel het grondgebied te verlaten die hen betekend werd;"

3.2 Voor wat betreft de ingeroepen schending van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" merkt de Raad op dat verzoekende partij zich in haar verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", zonder evenwel aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur en op welke manier zij dit door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

De Raad merkt op dat artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet geduïd dat verzoekende partij de maximale duur van haar verblijf in het Rijk heeft overschreden. Een derde asielaanvraag is afgesloten op 28 maart 2012 met een weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekende partij toe haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij wijst op haar annulatieberoep bij de Raad ingediend tegen de beslissing van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond is verklaard. Zij meent dat er geen bevel mocht worden afgegeven zolang er over het beroep geen uitspraak werd gedaan.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar hangend beroep bij de Raad, merkt de Raad op dat het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing van 18 februari 2014 bij arrest nr. 126 426 van 27 juni 2014 is verworpen. Bovendien heeft het annulatieberoep geen (automatische) schorsende werking en niets weerhoudt verweerder ervan om hangende het beroep tegen de ongegrondheidsbeslissing een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan de betrokkene.

Verzoekende partij betoogt verder dat artikel 3 van het EVRM is geschonden omdat verweerder de werkelijkheid van haar situatie niet in overweging heeft genomen, met name haar medische situatie.

Het loutere feit dat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen als ongegrond werd afgewezen, laat op zich niet toe te besluiten dat er ook een gezondheidsproblematiek aanwezig is die ingevolge de uitvoering van een bevel om het grondgebied te verlaten in dusdanige mate zou worden beïnvloed dat kan worden besloten tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij maakt met de loutere verwijzing naar het hangend beroep bij de Raad tegen de ongegrondheidsbeslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Bovendien is het beroep tegen deze ongegrondheidsbeslissing door de Raad verworpen en werd de betoogde schending van artikel 3 van het EVRM niet weerhouden.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN